

СЕЛО ЧЕРВОНИХ ПАРТИЗАН

Минають роки, невинно летить час. От і сьогодні вже відзначаємо 66-ту річницю з дня Великої Перемоги. Зі сльозами на очах і болем у серці згадуємо ті рокові події у Великій Вітчизняній війні.

66 років... Багато це чи мало? Як для людського життя, безумовно, багато. Та для історії – лише мить, що залишила по собі трагедії і страждання для кожної родини. Чоловіки і сини нашого краю полягли у боях, захищаючи Батьківщину від фашистських загарбників, віддали своє життя за мирне існування майбутніх нащадків.

стала ядром місцевого партизанського загону. Тож

баченко, а керував Олексій Шитов.

Було, що й бандерівці хотіли спалити Канонич. Наступали три рази. Під час першої спроби підпалили школу, вбили двох жінок, але знищити село не вдалося. «стрибки» відбили атаку. Другого разу влітати намір у життя теж не вдалося. А під час третьої спроби на допомогу жителям села прибула підмога з Рівного.

Війна... Сльози і горе в кожному домі. Але люди не боялися смерті, вони йшли у партизанський загін. Багато з них не повернулося, навки залишилися слюхи-

Знамен. Вісник

З перших днів Великої Вітчизняної війни територія Володимиреччини стала місцем запеклих боїв. Фашисти окупували Володимирець 3 липня 1941 року. Реквізиції, арешти, масові розстріли населення – таким був «новий порядок», запроваджений гітлерівцями і їхніми прихвостнями. Та ні розстріли, ні тортури не могли зупинити наростання всенародного гніву. У березні 1942 року у Володимирці виникла підпільна група, яка нараховувала близько 40 підпільників. Згодом формується підпільний РК ЛКСМУ на чолі з Х.О. Хупким. Поступово рух опору зароджується чи не в кожному селі.

Не минуло воєнне лихоліття і село Каноничі. Чималі втрати понесли його жителі: численні людські жертви, скалічені життя, зруйноване господарство.

Особливо в пам'ять уривався початок Великої Вітчизняної війни, – згадує ветеран Михайло Павлович Рижий. – Навчався я тоді у ФЗО в Києві. І так захотіло додому, що пішов у близький шлях пішки. Прибув у Каноничі в неділю по обіді. Почув від інших жителів, що в селі відбувається мітинг. Був дуже втомлений, та це не відбило охоти з усіма піти туди. А там уже й дізнався, що почалася війна. Така звістка вразила всіх.

У роки фашистської окупації в селі Каноничі діяла підпільна комсомольська організація, що пізніше

недовзі Рівненське з'єднання партизанських загонів було підтримане місцевими партизанами.

173 жителі села Каноничі стали на захист рідної землі. З них 60 чоловік загинули, а 105 удостоєні високих нагород за захист Вітчизни. Серед них – Михайло Павлович Рижий (нагороджений орденом «Червоної зірки», медалями «За відвагу», «За звільнення Варшави», «За взяття Берліна», «За перемогу над Німеччиною»), Микола Максимович Печончик (воював у складі II-го Білоруського фронту), Володимир Матвійович Рижий (воював у складі I-го Білоруського фронту, нагороджений орденом Слави III ступеня, медалями «За бойові заслуги», «За перемогу над Німеччиною»), Євтух Тихонович Шепель (у 1944-му воював у складі партизанського загону імені Кармалюка, нагороджений медаллю «За бойові заслуги»).

У 1942 році німці збрали в Каноничах всіх жителів єврейської національності і розстріляли (поховані вони в урочищі Смолярня). Якщо українські люди ховали євреїв, то фашисти знищували їх цілими сім'ями, спалювали будинки...

Жорстокість фашистів була причиною піднесення партизанського руху. Жителі села згадують, що через Каноничі проходило з'єднання Федорова. У навколишніх лісах згуртувався загін імені Кармалюка, що пізніше ввійшов до цього з'єднання. Організатором загону був Петро Ба-

вати в рідній землі. У 1944 році в загоні було більше 20 чоловік з Канонич. А ті, що залишилися живими, часто розповідають нащадкам про страшні події війни. Жаль, що не всі дожили до 66-ї річниці Великої Перемоги...

Попереду – щасливе, спокійне життя. Тож висловимо вдячність тим, хто попіг у боях, захищаючи Вітчизну, і чия кров недаремно пролилася.

Сьогоднішні Каноничі – це квітучий куточок району, що здавлеку радує людське око. А тоді хати були віддалені одна від одної. Люди жили в основному сім'ями, а то й цілими родинами на хуторах. А почувши про наближення Радянської Армії (війська йшли зі сторони Осової до Канонич), кидали всю роботу і бігли назустріч бійцям. У селі ставили браву гостинність. Стосунки між солдатами і людьми були дуже теплими, щирими.

Тяжкими зусиллями гартувалася воля. Тож не будьмо байдужими до ветеранів, що залишилися живими і сьогодні відзначають разом з нами цю перемогу. Найменше, що можемо зробити, – то низько вклонитись і сказати їм «Спасибі!». Покладімо букет червоних квітів до пам'ятників тих, хто вже не з нами, і вшануємо хвилиною мовчання. Це – наш громадянський і людський обов'язок.

Альона ДУЛЯНИЦЬКА,
наш громадський
кореспондент,
с. Каноничі